

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 192 (XXXVI) — Nr. 791

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 12 august 2024

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
298. — Ordin al ministrului agriculturii și dezvoltării rurale privind modificarea anexei la Ordinul ministrului agriculturii și dezvoltării rurale nr. 1.205/2018 pentru aprobarea Nominalizării arealelor viticole și încadrării localităților pe regiuni viticole, podgorii și centre viticole.....	2
1.651. — Ordin al ministrului mediului, apelor și pădurilor pentru modificarea Regulamentului privind forma și modul de utilizare a dispozitivelor speciale de marcat, precum și modul de marcare a arborilor sau a unor loturi de arbori, aprobat prin Ordinul ministrului mediului și pădurilor nr. 1.346/2011.....	3–4
2.441. — Ordin al ministrului transporturilor și infrastructurii pentru modificarea Normelor metodologice privind clasificarea pe categorii a autobuzelor și a microbuzelor utilizate pentru transportul rutier național de persoane prin servicii regulate, aprobate prin Ordinul ministrului lucrărilor publice, transporturilor și locuinței nr. 458/2002	5
4.875. — Ordin al președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală privind modificarea și completarea Ordinului președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr. 587/2016 pentru aprobarea modelului și conținutului formularelor utilizate pentru declararea impozitelor și taxelor cu regim de stabilire prin autoimpunere sau reținere la sursă	5–6
ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE	
Decizia nr. 31 din 17 iunie 2024 (Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept).....	7–16

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL AGRICULTURII ȘI DEZVOLTĂRII RURALE

ORDIN

privind modificarea anexei la Ordinul ministrului agriculturii și dezvoltării rurale nr. 1.205/2018 pentru aprobarea Nominalizării arealelor viticole și încadrării localităților pe regiuni viticole, podgorii și centre viticole

Văzând Referatul de aprobare al Oficiului Național al Viei și Produselor Vitivinicole nr. 1.325 din 11.07.2024, având în vedere prevederile:

— art. 4 alin. (3) din Legea viei și vinului în sistemul organizării comune a pieței vitivinicole nr. 164/2015, cu modificările ulterioare;

— art. 3 din Normele metodologice de aplicare a Legii viei și vinului în sistemul organizării comune a pieței vitivinicole nr. 164/2015, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 512/2016;

— art. 8 lit. q) din Hotărârea Guvernului nr. 1.408/2009 privind înființarea, organizarea și funcționarea Oficiului Național al Viei și Produselor Vitivinicole, republicată,

în temeiul prevederilor art. 57 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare, și ale art. 9 alin. (5) din Hotărârea Guvernului nr. 30/2017 privind organizarea și funcționarea Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale, precum și pentru modificarea art. 6 alin. (6) din Hotărârea Guvernului nr. 1.186/2014 privind organizarea și funcționarea Autorității pentru Administrarea Sistemului Național Antigrindină și de Creștere a Precipitațiilor, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul agriculturii și dezvoltării rurale emite prezentul ordin.

Art. I. — Anexa la Ordinul ministrului agriculturii și dezvoltării rurale nr. 1.205/2018 pentru aprobarea Nominalizării arealelor viticole și încadrării localităților pe regiuni viticole, podgorii și centre viticole, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 527 din 27 iunie 2018, cu modificările ulterioare, se modifică după cum urmează:

1. La punctul VI „Regiunea viticolă a Colinelor Dobrogei” punctul 30 „Murfatlar”, poziția 30.3 „Cernavodă Constanța” va avea următorul cuprins:

Podgoria	Centrul viticol/ Centrul viticol independent	Localități		
	Județul	Orașe	Comune (localități componente ale orașelor)	Sate
1	2	3	4	5
VI. REGIUNEA VITICOLĂ A COLINELOR DOBROGEI				
„30. Murfatlar	30.3. Cernavodă Constanța	Orașul Cernavodă	Cernavodă	—
		—	Rasova	Rasova, Cochirleni
		—	Seimeni	Seimeni, Seimenii Mici
		—	Peștera	Peștera, Ivrinezu Mic
		—	Mircea Vodă	Mircea Vodă, Satu Nou, Țibrinu, Gherghina
		—	Saligny	Saligny, Ștefan cel Mare
		—	Aliman	Aliman, Dunăreni, Vlahii, Floriile”

2. La punctul VII „Regiunea viticolă a Teraselor Dunării” punctul 33 „Ostrov”, poziția 33.4 „Aliman Constanța” se abrogă.

Art. II. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul agriculturii și dezvoltării rurale,
Florin-Ionuț Barbu

MINISTERUL MEDIULUI, APELOR ȘI PĂDURILOR

ORDIN**pentru modificarea Regulamentului privind forma și modul de utilizare a dispozitivelor speciale de marcat, precum și modul de marcare a arborilor sau a unor loturi de arbori, aprobat prin Ordinul ministrului mediului și pădurilor nr. 1.346/2011**

Având în vedere Referatul de aprobare nr. DGPSS 150.118 din 29.03.2024 al Direcției generale păduri și strategii în silvicultură,

în temeiul prevederilor art. 63 alin. (2) din Legea nr. 46/2008 — Codul silvic, republicată, cu modificările și completările ulterioare, ale art. 57 alin. (1), (4) și (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale art. 13 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 43/2020 privind organizarea și funcționarea Ministerului Mediului, Apelor și Pădurilor, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul mediului, apelor și pădurilor emite următorul ordin:

Art. I. — Regulamentul privind forma și modul de utilizare a dispozitivelor speciale de marcat, precum și modul de marcare a arborilor sau a unor loturi de arbori, aprobat prin Ordinul ministrului mediului și pădurilor nr. 1.346/2011, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 346 din 18 mai 2011, cu modificările și completările ulterioare, se modifică după cum urmează:

1. La articolul 4 alineatul (4), literele a), c) și d) vor avea următorul cuprins:

„a) dispozitivul special de marcat cu amprentă circulară are diametrul exterior al cercului de 30 mm și se utilizează de ocoalele silvice autorizate prevăzute la art. 10 alin. (2) din Legea nr. 46/2008 — Codul silvic, republicată, cu modificările și completările ulterioare. Indicativul înscris pe amprentă constă în indicativul județului în care ocolul silvic își are sediul social, urmat de codul ocolului, sub care se înscrie codul numeric atribuit de către garda forestieră competentă teritorial;

.....
c) dispozitivul special de marcat cu amprenta pentagonală, de forma și dimensiunea unui pentagon echilateral înscris într-un cerc cu diametrul de 40 mm, se utilizează de ocoalele silvice autorizate prevăzute la art. 10 alin. (2) din Legea nr. 46/2008, republicată, cu modificările și completările ulterioare, de unitățile din structura Regiei Naționale a Pădurilor — Romsilva și de structurile silvice de rang superior prevăzute la art. 13 alin. (2) și (3) din Legea nr. 46/2008, republicată, cu modificările și completările ulterioare. Indicativul are același conținut ca dispozitivul special de marcat cu amprenta circulară, în cazul în care utilizator este un ocol silvic autorizat. În cazul în care utilizator este o unitate a Regiei Naționale a Pădurilor — Romsilva, indicativul înscris pe amprentă constă în indicativul județului în care își are sediul social unitatea respectivă, sub care se înscrie codul numeric atribuit de către garda forestieră competentă teritorial;

d) dispozitivul special de marcat cu amprentă triunghiulară, de forma și dimensiunea unui triunghi echilateral înscris într-un cerc cu diametrul de 40 mm, care se utilizează de autoritatea publică centrală care răspunde de silvicultură, Garda Forestieră Națională și gărzile forestiere. Pentru gărzile forestiere, indicativul înscris pe amprentă constă în indicativul județului, sub care se înscrie codul numeric atribuit de aceasta. Pentru Garda

Forestieră Națională, indicativul înscris pe amprentă constă în indicativul „GFN”, sub care se înscrie codul numeric atribuit de către acesta;”.

2. La articolul 5, alineatul (1) va avea următorul cuprins:

„Art. 5. — (1) Confecționarea dispozitivelor speciale de marcat se realizează de unități specializate, la solicitarea utilizatorilor prevăzuți la art. 4 alin. (4), ca unicate, în baza autorizației de confecționare emise de către garda forestieră competentă teritorial, cu excepția dispozitivelor speciale de marcat cu amprentă triunghiulară, la care autorizația de confecționare este emisă de către autoritatea publică centrală care răspunde de silvicultură. Autorizația de confecționare a dispozitivelor speciale de marcat are valabilitate 90 de zile de la data emiterii, emitentul având obligația de postare pe site-ul instituției.”

3. La articolul 7, alineatul (3) va avea următorul cuprins:

„(3) Dispozitivele speciale de marcat prevăzute la art. 4 alin. (4) lit. d) se păstrează în fișete metalice de către conducătorul gărzii forestiere, de către directorul care coordonează activitatea de control din cadrul Gărzii Forestiere Naționale, respectiv de către directorul care coordonează activitatea de control din cadrul autorității publice centrale care răspunde de silvicultură.”

4. La articolul 8, litera A va avea următorul cuprins:

„A. La gărzile forestiere competente teritorial;”

5. La articolul 10, litera a) a alineatului (3) și alineatul (7) vor avea următorul cuprins:

„a) în baza deciziei conducătorului gărzii forestiere competente teritorial, pentru ocoalele silvice de regim;

.....
(7) Prin excepție de la prevederile alin. (6), dispozitivele speciale de marcat cu amprentă triunghiulară se pot folosi pentru efectuarea de controale de fond/parțiale, de controale de exploatare a parchetelor și de evaluări ale pagubelor/prejudiciilor în fondul forestier național și în vegetația din afara fondului forestier național și în alte suprafețe decât cele prevăzute la alin. (6), pe baza unei note întocmite de direcția care coordonează activitatea de control din cadrul Gărzii Forestiere Naționale și aprobate de către conducătorul instituției. În acest caz delegațiile de marcare se emit de către conducătorul utilizatorului în baza notei aprobate de conducătorul Gărzii Forestiere Naționale.”

6. La articolul 15, alineatul (4) va avea următorul cuprins:

„(4) Are dreptul să folosească dispozitivele speciale de marcat prevăzute la alin. (1) numai personalul silvic împuternicit din cadrul autorității publice centrale care răspunde de silvicultură, din cadrul Gărzii Forestiere Naționale și din cadrul gărzilor forestiere, în condițiile prevăzute de reglementările privind paza pădurilor.”

7. La articolul 15¹, alineatul (1) și partea introductivă a alineatului (2) vor avea următorul cuprins:

„Art. 15¹. — (1) Stabilirea culorii vopselei folosite pentru aplicarea dispozitivelor speciale de marcat prevăzute la art. 12—14 se face anual de către conducătorul gărzii forestiere competente teritorial și se comunică utilizatorilor acestora până la data de 30 noiembrie a anului anterior folosirii acesteia. Se poate stabili culoare din spectrul roșu, verde și albastru.

(2) Prin excepție de la prevederile alin. (1), conducătorul utilizatorului poate stabili folosirea altei culori decât a celei stabilite de către conducătorul gărzii forestiere competente teritorial, în următoarele situații:”.

8. La articolul 17¹, alineatele (1) și (3) vor avea următorul cuprins:

„Art. 17¹. — (1) Folosirea dispozitivelor speciale de marcat prevăzute la art. 15 se face de către personalul împuternicit, în baza delegației de marcarea emise de conducătorul structurii cu atribuții de control din cadrul autorității publice centrale care răspunde de silvicultură, de conducătorul Gărzii Forestiere Naționale sau de conducătorul gărzii forestiere, după caz, document înseriat, care se întocmește în două exemplare pe hârtie autocopiativă, dintre care exemplarul original se înmânează personalului împuternicit și se înscrie în registrul de evidență a folosirii dispozitivelor speciale de marcat și în registrul de corespondență, iar copia rămâne la cotor.

.....
(3) Delegațiile de marcarea pentru folosirea dispozitivelor speciale de marcat prevăzute la art. 15 se emit pentru o perioadă ce nu poate depăși 1 an. În situația în care personalul împuternicit pentru utilizarea dispozitivului special de marcat cu amprență triunghiulară este delegat pentru realizarea unui control în baza unei note aprobate de către conducătorul Gărzii Forestiere Naționale, acesta va transmite delegația de marcarea inițială la utilizator, împreună cu raportul de activitate și carnetele de inventariere a cioatelor provenite de la arbori tăiați ilegal, ulterior fiind depuse și în original, și va primi o nouă delegație de marcarea, iar în cazul în care după ultima zi din delegație urmează o zi nelucrătoare, raportul de activitate, carnetele de

inventariere a cioatelor provenite de la arbori tăiați ilegal și delegația de marcarea se vor depune la utilizator în prima zi lucrătoare. În intervalul dintre ultima zi din delegație și prima zi lucrătoare este interzisă folosirea dispozitivului special de marcat. Personalul silvic împuternicit pentru utilizarea dispozitivului special de marcat cu amprență triunghiulară are obligația să transmită la registratura utilizatorului, lunar, până la data de 5 a lunii următoare folosirii, raportul de activitate privind folosirea dispozitivului special de marcat și carnetele de inventariere a cioatelor provenite de la arbori tăiați ilegal, iar în cazul în care raportul de activitate privind folosirea dispozitivului special de marcat și carnetele de inventariere a cioatelor provenite de la arbori tăiați ilegal nu sunt transmise în original la registratura utilizatorului, acestea vor fi transmise la utilizator în cel mai scurt timp.”

9. La articolul 22, partea introductivă a alineatului (1) și alineatul (3) vor avea următorul cuprins:

„Art. 22. — (1) Utilizatorul, prin reprezentantul său legal, este obligat să predea în custodie gărzii forestiere competente teritorial dispozitivele speciale de marcat, pe bază de proces-verbal, dacă se găsește în una dintre următoarele situații:

.....
(3) Prin excepție de la prevederile alin. (1) lit. b), dispozitivele speciale de marcat înregistrate la ocoalele silvice care își încetează activitatea prin trecerea suprafețelor de fond forestier care au stat la baza constituirii și funcționării la alte ocoale silvice, prin rearondare/fuziune/divizare, se pot prelua, la cerere, de către ocolul silvic rezultat prin rearondare/fuziune/divizare, cu acordul gărzii forestiere competente teritorial.”

10. La articolul 23, alineatele (3) și (4) vor avea următorul cuprins:

„(3) Casarea dispozitivelor speciale de marcat se face prin distrugerea însemnelor în prezența unei comisii constituite prin decizie a conducătorului gărzii forestiere care a emis autorizația de confecționare a dispozitivelor respective. În urma casării, comisia încheie un proces-verbal; aceeași procedură de casare se aplică și în cazul dispozitivelor a căror autorizație de confecționare a fost emisă, în condițiile legii, de autoritatea publică centrală care răspunde de silvicultură.

(4) În termen de 10 zile calendaristice de la data casării dispozitivului special de marcat, consemnată în procesul-verbal, conducătorul gărzii forestiere competente teritorial este obligat să comunice RNEADSM faptul că dispozitivul special de marcat a fost casat.”

Art. II. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Ministrul mediului, apelor și pădurilor,
Ionuț Sorin Banciu,
secretar de stat

MINISTERUL TRANSPORTURILOR ȘI INFRASTRUCTURII

ORDIN**pentru modificarea Normelor metodologice privind clasificarea pe categorii a autobuzelor și a microbuzelor utilizate pentru transportul rutier național de persoane prin servicii regulate, aprobate prin Ordinul ministrului lucrărilor publice, transporturilor și locuinței nr. 458/2002**

Având în vedere Referatul Direcției transport rutier nr. 27.489 din 28.06.2024, prin care se supune spre aprobare Ordinul ministrului transporturilor și infrastructurii privind modificarea Normelor metodologice privind clasificarea pe categorii a autobuzelor și a microbuzelor utilizate pentru transportul rutier național de persoane prin servicii regulate, aprobate prin Ordinul ministrului lucrărilor publice, transporturilor și locuinței nr. 458/2002,

în temeiul prevederilor art. 9 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 370/2021 privind organizarea și funcționarea Ministerului Transporturilor și Infrastructurii, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul transporturilor și infrastructurii emite următorul ordin:

Art. I. — Normele metodologice privind clasificarea pe categorii a autobuzelor și a microbuzelor utilizate pentru transportul rutier național de persoane prin servicii regulate, aprobate prin Ordinul ministrului lucrărilor publice, transporturilor și locuinței nr. 458/2002, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 680 din 13 septembrie 2002, cu modificările ulterioare, se modifică după cum urmează:

1. Articolul 16 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 16. — Certificatul de clasificare pe categorii are o valabilitate de 3 ani de la data emiterii lui. Valabilitatea acestuia se poate prelungi pe durate de câte 3 ani, în urma confirmării menținerii categoriei de clasificare și a reverificării condițiilor prevăzute în anexa nr. 1.”

2. Articolul 27 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 27. — În cazul în care se schimbă deținătorul sau numărul de înmatriculare al unui autobuz/microbuz, certificatul de clasificare al acestuia se înlocuiește cu unul nou, menținându-se valabilitatea certificatului inițial. La solicitarea noului deținător se poate efectua o nouă verificare, cu eliberarea unui nou certificat cu valabilitate de 3 ani.”

3. În anexa nr. 3, punctul 3 al rubricii „Aviz important” se modifică și va avea următorul cuprins:

„3. Certificatul de clasificare este valabil 3 ani, cu posibilitatea prelungirii pe durate de câte 3 ani, în urma confirmării menținerii categoriei de clasificare și a reverificării condițiilor tehnice.”

Art. II. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul transporturilor și infrastructurii,

Sorin-Mihai Grindeanu

București, 6 august 2024.

Nr. 2.441.

AGENȚIA NAȚIONALĂ DE ADMINISTRARE FISCALĂ

ORDIN**privind modificarea și completarea Ordinului președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr. 587/2016 pentru aprobarea modelului și conținutului formularelor utilizate pentru declararea impozitelor și taxelor cu regim de stabilire prin autoimpunere sau reținere la sursă**

Având în vedere prevederile art. 15, 35 și 41—43 din Legea nr. 121/2024 privind energia eoliană offshore, ale art. 101 din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare, precum și avizul conform al Ministerului Finanțelor comunicat prin Adresa nr. 741.859 din 31.07.2024,

în temeiul prevederilor art. 342 alin. (1) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare, și ale art. 11 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 520/2013 privind organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Administrare Fiscală, cu modificările și completările ulterioare,

președintele Agenției Naționale de Administrare Fiscală emite următorul ordin:

Art. I. — Ordinul președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr. 587/2016 pentru aprobarea modelului și conținutului formularelor utilizate pentru declararea impozitelor și taxelor cu regim de stabilire prin autoimpunere sau reținere la sursă, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 94

din 8 februarie 2016, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La anexa nr. 3 „Nomenclatorul obligațiilor de plată la bugetul de stat”, după poziția 102 se introduc șase noi poziții, pozițiile 103—108, cu următorul cuprins:

Nr. crt.	Denumirea creanței fiscale	Temeiul legal
„103	Redevență stabilită pentru perimetrul eolian offshore concesionat	art. 15 alin. (2), art. 41 și 43 din Legea nr. 121/2024 privind energia eoliană offshore
104	Taxă pentru suprafața concesionată a perimetrului eolian offshore construit și pentru suprafața ocupată de cablurile electrice subacvatice de legătură cu punctele de racordare la rețea din afara perimetrului concesionat — pentru perimetrele situate în afara apelor maritime interioare și a mării teritoriale	art. 15 alin. (3), alin. (6), art. 42 alin. (1) și art. 43 din Legea nr. 121/2024 privind energia eoliană offshore
105	Taxă pentru suprafața concesionată a perimetrului eolian offshore construit — pentru perimetrele situate pe suprafața bunurilor administrate de Administrația Națională «Apele Române»	art. 15 alin. (4), alin. (6), art. 42 alin. (1) și art. 43 din Legea nr. 121/2024 privind energia eoliană offshore
106	Compensații pentru limitările aduse dreptului de proprietate care se cuvin bugetului de stat	art. 35 din Legea nr. 121/2024 privind energia eoliană offshore
107	Despăgubiri acordate pentru pagube cauzate prin exercitarea drepturilor prevăzute la art. 32 alin. (3) din Legea nr. 121/2024 privind energia eoliană offshore, care se cuvin bugetului de stat	art. 35 din Legea nr. 121/2024 privind energia eoliană offshore
108	Taxă pentru activitatea de exploatare a perimetrului eolian offshore	art. 42 alin. (2) și art. 43 din Legea nr. 121/2024 privind energia eoliană offshore”

2. Anexa nr. 4 „Instrucțiuni de completare a formularului 100 «Declarație privind obligațiile de plată la bugetul de stat» cod 14.13.01.99/bs” se modifică și se completează după cum urmează:

a) La capitolul I „Depunerea declarației”, punctul 1 „Termenul de depunere a declarației”, subpunctul 1.3 „Alte termene:”, după litera r) se introduc două noi litere, literele s) și ș), cu următorul cuprins:

„s) anual, până la data de 30 martie a fiecărui an pentru obligațiile de plată reprezentând: redevența stabilită pentru perimetrul eolian offshore concesionat, taxa pentru suprafața concesionată a perimetrului eolian offshore construit și pentru suprafața ocupată de cablurile electrice subacvatice de legătură cu punctele de racordare la rețea din afara perimetrului concesionat — pentru perimetrele situate în afara apelor maritime interioare și a mării teritoriale, taxa pentru suprafața concesionată a perimetrului eolian offshore construit — pentru perimetrele situate pe suprafața bunurilor administrate de Administrația Națională «Apele Române» și taxa pentru activitatea de exploatare a perimetrului eolian offshore;

ș) anual, cel mai târziu până la data de 31 martie a fiecărui an pentru obligațiile de plată reprezentând compensații care se cuvin bugetului de stat pentru limitările aduse dreptului de proprietate și despăgubiri care se cuvin bugetului de stat,

acordate pentru pagube cauzate prin exercitarea drepturilor prevăzute la art. 32 alin. (3) din Legea nr. 121/2024 privind energia eoliană offshore. Pentru primul an compensația se plătește proporțional cu perioada din an pentru care se exercită dreptul de trecere și se declară până la data de 25 a lunii următoare celei în care titularul a primit raportul de evaluare.”

b) La capitolul II „Completarea declarației”, punctul 3 „Secțiunea B «Date privind creanța fiscală»”, primul paragraf de la subpunctul 3.2 se modifică și va avea următorul cuprins:

„3.2. Tabelul de la pct. II «Impozite, taxe și alte obligații care nu se plătesc în contul unic» din anexa nr. 1 la ordin se completează pentru declararea obligațiilor de plată prevăzute la pozițiile 11, 25—27, 29—51, 57—63, 65—71, 74—77, 81—89, 91—93, 96—100 și 102—108 din Nomenclatorul obligațiilor de plată la bugetul de stat, prevăzut în anexa nr. 3 la ordin.”

Art. II. — Direcția generală proceduri pentru administrarea veniturilor, Direcția generală de reglementare a colectării creanțelor bugetare, Direcția generală de administrare a marilor contribuabili, direcțiile generale regionale ale finanțelor publice, precum și unitățile fiscale subordonate acestora vor duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. III. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Agenției Naționale de Administrare Fiscală,
Nicoleta-Mioara Cîrciumaru

București, 31 iulie 2024.
Nr. 4.875.

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL PENTRU DEZLEGAREA UNOR CHESTIUNI DE DREPT

DECIZIA Nr. 31

din 17 iunie 2024

Dosar nr. 215/1/2024

Mariana Constantinescu	— vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție — președintele completului
Carmen Elena Popoiag	— președintele Secției I civile
Marian Budă	— președintele delegat al Secției a II-a civile
Elena-Diana Tămagă	— președintele Secției de contencios administrativ și fiscal
Andreea Liana Constanda	— judecător la Secția I civilă
Mirela Vișan	— judecător la Secția I civilă
Ileana Ruxandra Tirică	— judecător la Secția I civilă
Mihai Andrei Negoescu-Gândac	— judecător la Secția I civilă
Maricel Nechita	— judecător la Secția I civilă
Iulia Manuela Cîrnu	— judecător la Secția a II-a civilă
Cosmin Horia Mihăianu	— judecător la Secția a II-a civilă
Rodica Zaharia	— judecător la Secția a II-a civilă
George Bogdan Florescu	— judecător la Secția a II-a civilă
Carmen Sandu-Necula	— judecător la Secția a II-a civilă
Daniel Gheorghe Severin	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Alina Nicoleta Ghica-Velescu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Cristinel Grosu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Mădălina Elena Vladu-Crevon	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Bogdan Cristea	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

1. Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, investit cu soluționarea Dosarului nr. 215/1/2024, este legal constituit conform dispozițiilor art. 520 alin. (8) din Codul de procedură civilă și ale art. 35 alin. (1) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, aprobat prin Hotărârea Colegiului de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 20/2023, cu modificările ulterioare (*Regulamentul*).

2. Ședința este prezidată de doamna judecător Mariana Constantinescu, vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție.

3. La ședința de judecată participă doamna magistrat-asistent Mihaela Lorena Repana, desemnată în conformitate cu dispozițiile art. 36 din Regulament.

4. Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept ia în examinare sesizarea formulată de Tribunalul Mureș — Secția civilă, în Dosarul nr. 7.054/320/2022, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile.

5. Magistratul-asistent prezintă referatul cauzei, arătând că la dosar a fost depus raportul întocmit de judecătorii-raportori, care a fost comunicat părților conform art. 520 alin. (10) din Codul de procedură civilă, nefiind formulate puncte de vedere.

6. Constatând că nu sunt chestiuni prealabile, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept rămâne în pronunțare asupra sesizării în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile.

ÎNALTA CURTE,

deliberând asupra chestiunii de drept cu care a fost sesizată, constată următoarele:

I. Titularul și obiectul sesizării

7. Tribunalul Mureș — Secția civilă a dispus, prin încheierea din 14 decembrie 2023, în Dosarul nr. 7.054/320/2022, sesizarea din oficiu a Înaltei Curți de Casație și Justiție, în temeiul art. 519 din Codul de procedură civilă, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

Dacă dispozițiile pct. 12 din anexa nr. 1 la Legea nr. 46/2008 — Codul silvic, republicată, cu modificările și completările ulterioare, raportate la dispozițiile interpretate prin Decizia nr. 3 din 12 mai 2014, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 445 din 18 iunie 2014, și la art. 147 alin. (4) din Constituția României cu referire la Decizia Curții Constituționale nr. 560 din 17 noiembrie 2022, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 465 din 26 mai 2023, se interpretează în sensul că, în cazul pădurilor încadrați cu contract individual de muncă, controlul de fond necontestat constituie titlu executoriu sau în sensul că, în situația acestora, este necesară angajarea răspunderii civile patrimoniale, conform Legii nr. 53/2003 — Codul muncii, republicată, cu modificările și completările ulterioare, în vederea obținerii unui titlu executoriu?

II. Dispozițiile legale care formează obiectul sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție cu privire la pronunțarea unei hotărâri prealabile

8. Pct. 12 din anexa nr. 1 la Legea nr. 46/2008 — Codul silvic, republicată, cu modificările și completările ulterioare (*Codul silvic*):

„12. Control de fond — *totalitatea acțiunilor efectuate în fondul forestier, în condițiile legii, de către personalul silvic care asigură administrarea pădurilor sau controlul regimului silvic, în scopul:*

- verificării stării limitelor și bornelor amenajistice;*
- verificării suprafeței de pădure în scopul identificării, inventarierii și evaluării valorice a arborilor tăiați în delict, a semințișurilor utilizabile distruse sau vătămate, a oricăror altor pagube aduse pădurii, precum și stabilirii cauzelor care le-au produs;*
- verificării oportunității și calității lucrărilor silvice executate;*
- identificării lucrărilor silvice necesare;*

e) verificării stării bunurilor mobile și imobile aferente pădurii respective;

f) inventarierii stocurilor de produse ale pădurii existente pe suprafața acesteia;

g) stabilirii pagubelor și/sau daunelor aduse pădurii, precum și propuneri de recuperare a acestora.

Controlul de fond devine titlu executoriu, după comunicare și necontestarea acestuia în termen de 15 zile.”

III. Expunerea succintă a procesului în cadrul căruia s-a invocat chestiunea de drept supusă interpretării

9. Prin Încheierea nr. 4.943 din 22 noiembrie 2022, pronunțată în Dosarul nr. 7.054/320/2022, Judecătoria Târgu Mureș — Secția civilă a respins, ca inadmisibilă, contestația la executare formulată de contestator, în contradictoriu cu intimata Regia Națională a Pădurilor — ROMSILVA, prin unitatea sa teritorială.

10. În considerentele acestei hotărâri, prima instanță a reținut că, din analiza coroborată a titlurilor executorii și a anexelor la acestea, rezultă că actele de control în temeiul cărora a fost începută executarea silită au fost întocmite ca urmare a unor controale de fond, nu parțiale și constituie titluri executorii.

11. Astfel, nu reiese că aceste controale ar fi fost efectuate ca urmare a unor sesizări, în cazul semnării unor tăieri ilegale sau cu ocazia verificării unor lucrări în curs de executare, pentru a putea fi calificate drept controale parțiale, conform art. 17 din Regulamentul de pază a fondului forestier, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 1.076/2009. Totodată, delegațiile de marcă au fost emise pentru controale de fond, pentru perioade care corespund celor consemnate în actele de control, iar contestatorul a semnat declarații date „la început de control de fond”.

12. Cum contestatorul nu a făcut dovada atacării în fața instanței de contencios administrativ a actelor de control în termen de 15 zile de la comunicarea lor, instanța a reținut că acestea sunt titluri executorii, pentru care legea prevede în legătură cu fondul dreptului altă cale procesuală decât contestația la executare.

13. Împotriva acestei hotărâri a declarat apel contestatorul, susținând că actul de control nu are caracterul unui titlu executoriu și că nu se cunoaște natura controlului efectuat, nefiind indicat dacă este un control de fond sau un control parțial, în sensul că nu s-a bifat poziția concretă a controlului. În opinia apelantului contestator, controlul efectuat a avut caracter de control parțial, ceea ce înlătură caracterul de titlu executoriu al acestui act.

14. Prin întâmpinarea formulată în cauză, intimata a solicitat respingerea apelului ca nefondat, apreciind că hotărârea primei instanțe este temeinică și legală.

15. La termenul de judecată din data de 8 noiembrie 2023, Tribunalul Mureș — Secția civilă a pus în discuția părților, din oficiu, oportunitatea sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile.

IV. Motivele reținute de titularul sesizării cu privire la admisibilitatea procedurii

16. Completul de judecată al instanței de trimitere a apreciat că sunt întrunite condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 519 din Codul de procedură civilă, arătând că obiectul sesizării îl reprezintă o problemă de drept nouă, de care depinde soluționarea cauzei, asupra căreia Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii.

17. Titularul sesizării a apreciat că, prin raportare la întrebarea formulată, este îndeplinită condiția privind existența unei chestiuni de drept veritabile, în sensul că există posibilitatea unor interpretări diferite, iar chestiunea de drept prezintă o dificultate suficient de mare pentru a fi necesară lămurirea sa prin intervenția instanței supreme.

18. Pricina se judecă în ultimă instanță de tribunal, fiind vorba despre un apel promovat împotriva unei hotărâri pronunțate cu privire la o contestație la executare.

19. Este îndeplinită și cerința legăturii cu soluționarea pe fond a cauzei, având în vedere că, în funcție de dezlegarea ce va fi dată chestiunii de drept, se va soluționa cauza pe fond, urmând a se stabili dacă excepția inadmisibilității a fost soluționată în mod corect de prima instanță. Cu alte cuvinte, dacă se va reține că actele puse în executare nu sunt titluri executorii și deci nu ar fi fost necesară exercitarea unei acțiuni separate în vederea anulării lor, atunci acest aspect influențează modul în care prima instanță a abordat problema.

20. Condiția noutății a fost apreciată de Înalta Curte de Casație și Justiție ca fiind diferită de aceea ca instanța supremă să nu se fi pronunțat anterior asupra chestiunii respective sau să nu facă obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare. În plus, în privința cerinței noutății chestiunii de drept, Înalta Curte de Casație și Justiție a statuat că această cerință este îndeplinită atunci când problema de drept nu a mai fost analizată în doctrină — în interpretarea unui act normativ mai vechi — ori decurge dintr-un act normativ intrat în vigoare recent sau relativ recent, prin raportare la momentul sesizării.

21. De asemenea, problema de drept poate fi considerată nouă prin faptul că nu a mai fost dedusă judecării anterior. Prin urmare, existența unei practici judiciare cristalizate în timp a instanțelor și orientarea majoritară a jurisprudenței spre o anumită interpretare a normelor analizate, coroborate cu argumentele oferite de doctrină, fac ca acea chestiune de drept supusă dezbaterii să își piardă caracterul de noutate în sensul art. 519 din Codul de procedură civilă.

22. Raportând aceste considerente la datele concrete ale cauzei, dar și prin raportare la aspectele examinate de instanța de sesizare cu ocazia exprimării punctului de vedere asupra dezlegării chestiunii de drept, s-a apreciat că și această condiție este îndeplinită.

V. Punctele de vedere ale părților cu privire la dezlegarea chestiunii de drept

23. Apelantul-contestator a arătat că, așa cum a susținut și prin contestația la executare formulată, în cazul pădurilor încadrați cu contract individual de muncă, controlul de fond necontestat nu constituie titlu executoriu, fiind necesară angajarea răspunderii civile patrimoniale conform Legii nr. 53/2003 — Codul muncii, republicată, cu modificările și completările ulterioare (*Codul muncii*).

24. Intimata a considerat că nu se impune sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, deoarece prevederile pct. 12 din anexa nr. 1 la Codul silvic sunt explicite și nu dau loc la interpretări, legiuitorul stabilind în mod expres caracterul executoriu al actului de control.

25. După comunicarea raportului întocmit de judecătorii-raportori, potrivit dispozițiilor art. 520 alin. (10) din Codul de procedură civilă, părțile nu au formulat puncte de vedere privind chestiunea de drept supusă judecării.

VI. Punctul de vedere al completului de judecată care a formulat sesizarea cu privire la dezlegarea chestiunii de drept

26. În opinia completului de judecată care a formulat sesizarea, se impune intervenția Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea lămuririi acestei probleme de drept generate de modificarea Codului silvic ulterior pronunțării Deciziei nr. 3 din 12 mai 2014 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 445 din 18 iunie 2014, și de interpretarea Curții Constituționale dată în cadrul Deciziei nr. 560 din 17 noiembrie 2022, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 465 din 26 mai 2023, în soluționarea unei excepții de neconstituționalitate a dispozițiilor pct. 12 teza finală din anexa nr. 1 la Codul silvic.

27. Astfel, în prezenta cauză, prin cererea de executare silită formulată la data de 24 mai 2022, intimata a solicitat punerea în executare a titlurilor executorii reprezentate de actele de control întocmite cu privire la apelantul-contestator. Prin contestația la executare formulată, apelantul-contestator a susținut că actele de control puse în executare nu au caracter executoriu.

28. Prima instanță a stabilit că actele de control puse în executare au caracter executoriu, deoarece prin acestea au fost efectuate controale de fond, și nu controale parțiale. Din acest motiv, prima instanță a reținut că apelantul-contestator nu a făcut dovada contestării în fața instanței de contencios administrativ a actelor de control în termen de 15 zile de la comunicarea lor, pentru acestea legea prevăzând în legătură cu fondul dreptului altă cale procesuală decât contestația la executare.

29. Cu privire la problema răspunderii personalului cu atribuții de pază a fondului forestier, inițial, prin Decizia nr. 3 din 12 mai 2014, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii, s-a stabilit că, în „interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 6 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 85/2006 privind stabilirea modalităților de evaluare a pagubelor produse vegetației forestiere din păduri și din afara acestora, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 84/2007, coroborate cu dispozițiile art. 254 și art. 266 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, republicată, cu modificările și completările ulterioare, prin raportare la prevederile art. 58 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000 privind Statutul personalului silvic, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 427/2001, cu modificările ulterioare, acțiunile în răspundere patrimonială formulate împotriva personalului silvic cu atribuții de pază a pădurilor pentru pagubele produse pe suprafețele de pădure pe care le are în pază, în condițiile art. 1 lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 85/2006, sunt de competența materială a instanțelor de conflicte de muncă”.

30. Pentru a pronunța această decizie, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii a reținut că, „în materia dreptului muncii, atunci când recuperarea contravalorii pagubei produse angajatorului nu se realizează prin acordul părților în condițiile prevăzute de cap. III «Răspunderea patrimonială» al titlului XI «Răspunderea juridică» din Codul muncii, în situația în care, spre exemplu, persoana angajată nu recunoaște producerea pagubei ori nu este de acord cu întinderea acesteia și a contravalorii stabilite, angajatorul are la dispoziție doar calea de a sesiza instanța competentă, aflându-ne în prezența unui conflict de muncă, căruia îi sunt implicit aplicabile prevederile titlului XII «Jurisdicția muncii» din Codul muncii, care, în art. 266, prevede că «jurisdicția muncii are ca obiect soluționarea conflictelor de muncă cu privire la încheierea, executarea, modificarea, suspendarea și încetarea contractelor individuale sau, după caz, colective de muncă prevăzute de prezentul cod, precum și a cererilor privind raporturile juridice dintre partenerii sociali, stabilite potrivit prezentului cod».”

31. S-a mai arătat că „voința legiuitorului exprimată în cuprinsul art. 6 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 85/2006 a fost aceea de a crea o situație mai favorabilă personalului cu atribuții de pază a pădurilor, prin instituirea răspunderii patrimoniale, reglementată de Codul muncii, comparativ cu răspunderea civilă reglementată de Legea nr. 188/1999, aplicabilă funcționarului public. Astfel fiind, trimiterea pe care prevederile ordonanței de urgență o fac la dispozițiile din Codul muncii trebuie înțeleasă ca vizând, în mod logic, nu doar procedura recuperării contravalorii pagubei prin acordul părților, ci și procedura ulterioară momentului în care se constată că a eșuat procedura prin acordul părților”.

32. Astfel, din aceste considerente reiese că, în cazul personalului cu atribuții de pază încadrați în baza unui contract individual de muncă, răspunderea patrimonială este angajată potrivit dispozițiilor Codului muncii, în timp ce în cazul funcționarilor publici cu atribuții identice, răspunderea acestora are un alt regim juridic.

33. Ulterior acestei decizii, prin Legea nr. 133/2015 pentru modificarea și completarea Legii nr. 46/2008 — Codul silvic, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 411 din 10 iunie 2015, cu modificările ulterioare (Legea nr. 133/2015), s-a modificat pct. 12 din anexa nr. 1 la Codul silvic, stabilindu-se în teza finală următoarele: „Controlul de fond devine titlu executoriu, după comunicare și necontestarea acestuia în termen de 15 zile”.

34. În cauză, actele de control puse în executare privesc o persoană încadrată cu contract individual de muncă și care are atribuții de pază a fondului forestier. În privința acesteia, s-a considerat că actele de control reprezintă titluri executorii, conform pct. 12 teza finală din anexa nr. 1 la Codul silvic. Această prevedere a fost supusă controlului de constituționalitate printr-o serie de excepții de neconstituționalitate care au fost soluționate prin Decizia Curții Constituționale nr. 560 din 17 noiembrie 2022, prin care s-a respins, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor pct. 12 teza finală din anexa nr. 1 la Codul silvic.

35. În cuprinsul considerentelor, instanța de contencios constituțional, după ce a făcut trimitere și a analizat Decizia de recurs în interesul legii nr. 3 din 12 mai 2014, a arătat că actul de control de fond nu constituie însă titlu executoriu, potrivit textului de lege criticat, pentru anumite categorii de angajați, respectiv pădurarul și pădurarul debutant, precum și brigadierul silvic și brigadierul silvic debutant, care nu au calitatea de funcționari publici, ci de angajați în condițiile Codului muncii.

36. În concluzie, Curtea Constituțională a reținut că actele de control de fond vor fi folosite în angajarea răspunderii civile patrimoniale potrivit dreptului muncii și că nu toate actele de control devin titluri executorii ca urmare a neatacării acestora în fața instanțelor de contencios administrativ.

37. Cu toate că excepția de neconstituționalitate a fost respinsă ca inadmisibilă, reținându-se că problema de drept ridicată sub forma unei excepții de neconstituționalitate este, în realitate, o problemă de identificare, interpretare și aplicare a normelor pertinente în cauzele aflate pe rolul instanțelor de judecată, Curtea Constituțională a realizat totuși o interpretare proprie a prevederilor legale invocate. În acest context și având în vedere că anexa nr. 1 la Codul silvic a fost modificată prin Legea nr. 133/2015, ulterior pronunțării Deciziei nr. 3 din 12 mai 2014 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii, se ridică problema în ce măsură considerentele Curții Constituționale sunt obligatorii, având în vedere dispozițiile art. 147 alin. (4) din Constituția României, dar și în ce măsură s-a realizat o schimbare a opțiilor legiuitorului în această materie.

38. În legătură cu efectele deciziilor Curții Constituționale, în ceea ce privește atât considerentele, cât și dispozitivul acestora, Curtea Constituțională a statuat în mod constant că puterea de lucru judecat ce însoțește deciziile Curții Constituționale se atașează nu numai dispozitivului, ci și considerentelor pe care se sprijină acesta, inclusiv efectului general obligatoriu al deciziilor de constatare a neconstituționalității (Decizia Plenului Curții Constituționale nr. 1 din 17 ianuarie 1995, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 16 din 26 ianuarie 1995, sau Decizia Curții Constituționale nr. 414 din 14 aprilie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 291 din 4 mai 2010).

39. De asemenea, potrivit jurisprudenței Curții Constituționale, prin sintagma „considerente pe care dispozitivul deciziei Curții se sprijină” se înțelege ansamblul unitar de argumente, care, prezentate într-o succesiune logică, realizează raționamentul juridic pe care se întemeiază soluția pronunțată de Curtea Constituțională, astfel încât nu poate fi acceptată teza potrivit căreia în conținutul unei decizii a Curții Constituționale ar putea exista considerente independente de raționamentul juridic care converge la soluția pronunțată și, implicit, care nu ar împrumuta caracterul obligatoriu al dispozitivului actului

jurisdicțional. Mai arată Curtea Constituțională că, întrucât toate considerentele din cuprinsul unei decizii sprijină dispozitivul acesteia, autoritatea de lucru judecat și caracterul obligatoriu al soluției se răsfrâng asupra tuturor considerentelor deciziei (a se vedea Decizia nr. 392 din 6 iunie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 504 din 30 iunie 2017, paragraful 52).

40. În ceea ce privește forța obligatorie a considerentelor pronunțate în deciziile Curții Constituționale, prevederile art. 147 alin. (4) teza a doua din Constituție, referitoare la efectul general obligatoriu și pentru viitor al deciziilor Curții Constituționale, nu disting nici în funcție de tipurile de decizii pe care Curtea Constituțională le pronunță, nici în funcție de conținutul acestor decizii, ceea ce conduce la concluzia că toate deciziile instanței de contencios constituțional, în întregul lor, sunt general obligatorii (a se vedea Decizia Curții Constituționale nr. 874 din 18 decembrie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 2 din 3 ianuarie 2019, paragraful 53).

41. Dificultatea problemei de drept ce face obiectul prezentei sesizări este dată tocmai de faptul că, pe de o parte, Curtea Constituțională a respins excepția de neconstituționalitate, ca inadmisibilă, după ce aceasta a interpretat legea și, pe de altă parte, tot Curtea Constituțională a decis cu privire la forța obligatorie a considerentelor indiferent de soluția pronunțată asupra excepției de neconstituționalitate.

42. Interpretarea realizată de Curtea Constituțională în analiza excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor pct. 12 teza finală din anexa nr. 1 la Codul silvic se bazează pe o decizie de recurs în interesul legii dată anterior modificării Codului silvic. Astfel, în condițiile în care pct. 12 din anexa nr. 1 la Codul silvic nu face nicio distincție între funcționarii publici și personalul încadrat cu contract individual de muncă, văzând că modificarea legislativă a survenit ulterior Deciziei nr. 3 din 12 mai 2014 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii și observând Decizia Curții Constituționale nr. 560 din 17 noiembrie 2022 cu privire la această problemă de drept, instanța de trimitere a apreciat că este justificată sesizarea în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unei chestiuni de drept.

43. Astfel, dată fiind modificarea legislativă intervenită, instanța de sesizare a considerat că este posibilă o nouă interpretare a legii, în sensul că actele de control constituie titluri executorii și pentru personalul încadrat cu contract individual de muncă, dat fiind că pct. 12 din anexa nr. 1 la Codul silvic nu face nicio distincție, însă, având în vedere jurisprudența Curții Constituționale cu privire la obligativitatea considerentelor indiferent de tipul soluției, o asemenea interpretare ar părea că nu este posibilă.

44. S-a apreciat că, în ipoteza de față, decizia Curții Constituționale nu este obligatorie în condițiile în care excepția de neconstituționalitate a fost respinsă, ca inadmisibilă, reținându-se că problema supusă analizei reprezintă o chestiune ce ține de interpretarea legii, aceasta fiind atributul instanțelor judecătorești. În această circumstanță specifică, interpretarea legii realizată de instanța de contencios constituțional are doar o valoare orientativă, mai ales în condițiile în care, în partea finală a deciziei, la paragraful 32, s-a subliniat că, „având în vedere dispozițiile art. 142 alin. (1) din Constituție, potrivit cărora «Curtea Constituțională este garantul supremației Constituției», coroborate cu cele ale art. 126 alin. (1) și (2) din Legea fundamentală, în virtutea cărora justiția se realizează prin Înalta Curte de Casație și Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege, iar competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege, precum și faptul că instanța de contencios constituțional nu se pronunță asupra modului de interpretare și aplicare a legii, ci, potrivit art. 2 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, numai asupra înțelesului său contrar Constituției dedus din raportarea la norme și principii constituționale”, excepția de neconstituționalitate, astfel cum a fost formulată, fiind respinsă, ca inadmisibilă.

45. De asemenea, instanța de trimitere a arătat că nu trebuie pierdut din vedere nici faptul că anterior modificării legislative, actele de control nu erau titluri executorii, fiind necesară angajarea răspunderii civile patrimoniale după distincțiile realizate prin Decizia nr. 3 din 12 mai 2014 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii. Or, în condițiile modificării legislative intervenite, se pare că legiuitorul a urmărit unificarea procedurii de atragere a răspunderii civile patrimoniale a personalului cu atribuții în domeniul pazei fondului forestier, indiferent de calitatea acestuia.

VII. Practica judiciară a instanțelor naționale în materie

46. Din răspunsurile transmise de instanțele naționale la solicitarea Înaltei Curți de Casație și Justiție au rezultat următoarele aspecte cu privire la chestiunea de drept sesizată:

47. Într-o opinie cvasiunanimă, punctele de vedere teoretice ale judecătorilor consultați au fost în sensul că dispozițiile pct. 12 din anexa nr. 1 la Codul silvic, raportate la dispozițiile interpretate prin Decizia nr. 3 din 12 mai 2014, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii, și ale art. 147 alin. (4) din Constituție cu referire la Decizia Curții Constituționale nr. 560 din 17 noiembrie 2022 se interpretează în sensul că, în cazul pădurarilor încadrați cu contract individual de muncă, controlul de fond necontestat nu constituie titlu executoriu și, în situația acestora, este necesară angajarea răspunderii civile patrimoniale, conform Codului muncii, în vederea obținerii unui titlu executoriu.

48. În argumentarea acestei opinii s-a arătat că Decizia nr. 3 din 12 mai 2014, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii, prin care s-a stabilit că „acțiunile în răspundere patrimonială formulate împotriva personalului silvic cu atribuții de pază a pădurilor pentru pagubele produse pe suprafețele de pădure pe care le are în pază, în condițiile art. 1 lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 85/2006, sunt de competența materială a instanțelor de conflicte de muncă”, este anterioară modificării pct. 12 din anexa nr. 1 la Codul silvic, adusă prin Legea nr. 133/2015.

49. Însă, prin Decizia nr. 560 din 17 noiembrie 2022, Curtea Constituțională a arătat că, din analiza cadrului legislativ și a celor reținute în Decizia nr. 3 din 12 mai 2014, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii, „prin actul de control de fond se stabilesc pagubele și/sau daunele aduse pădurii atât de persoane juridice, cât și de persoane fizice. Actul de control de fond nu constituie însă titlu executoriu, potrivit textului de lege criticat, pentru anumite categorii de angajați, respectiv pădurarul și pădurarul debutant și brigadierul silvic și brigadierul silvic debutant care nu au calitatea de funcționari publici, ci de angajați în condițiile Legii nr. 53/2003 — Codul muncii. Răspunderea patrimonială a acestor persoane este guvernată de regulile din dreptul muncii, fără a fi permisă angajarea unei duble răspunderi patrimoniale (atât administrativă, prin aplicarea textului de lege criticat, cât și de dreptul muncii) în repararea aceluiași prejudiciu” (paragraful 27).

50. În concluzie, Curtea Constituțională a reținut că actele de control de fond vor fi folosite în angajarea răspunderii patrimoniale potrivit dreptului muncii și că nu toate actele de control devin titluri executorii ca urmare a neatacării acestora în fața instanțelor de contencios administrativ.

51. În consecință, controlul de fond necontestat nu constituie titlu executoriu și, în situația acestora, este necesară angajarea răspunderii civile patrimoniale conform Codului muncii în vederea obținerii unui titlu executoriu.

52. Într-o opinie minoritară, potrivit punctelor de vedere teoretice ale judecătorilor consultați, s-a considerat, dimpotrivă, că, în situația pădurarilor încadrați cu contract individual de muncă, controlul de fond necontestat constituie titlu executoriu, dat fiind că dispozițiile pct. 12 din anexa nr. 1 la Codul silvic nu fac nicio distincție după calitatea persoanei.

53. Nu a fost identificată practică judiciară referitoare la problema de drept a caracterului de titlu executoriu al actului de control prin raportare la prevederile pct. 12 din anexa nr. 1 la Codul silvic, astfel cum au fost modificate prin Legea nr. 133/2015.

54. Ministerul Public — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a comunicat că, la nivelul Secției judiciare — Serviciul judiciar civil, nu se verifică, în prezent, practică judiciară în vederea promovării unui eventual recurs în interesul legii cu privire la chestiunea de drept supusă dezlegării.

VIII. Jurisprudența Curții Constituționale

55. Prin Decizia Curții Constituționale nr. 560 din 17 noiembrie 2022, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 465 din 26 mai 2023, a fost respinsă, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor pct. 12 teza finală din anexa nr. 1 la Legea nr. 46/2008 — Codul silvic.

56. În considerentele acestei decizii, la paragrafele 23—32, s-au reținut următoarele: „23. Textul de lege criticat a fost introdus prin Legea nr. 133/2015, (...), ulterior pronunțării Deciziei nr. 3 din 12 mai 2014, de către Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 445 din 18 iunie 2014.

24. Referitor la răspunderea pădurarilor (toți autorii fiind pădurari), Curtea reține că prin Decizia nr. 3 din 12 mai 2014, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii, s-a statuat că «[...] acțiunile în răspundere patrimonială formulate împotriva personalului silvic cu atribuții de pază a pădurilor pentru pagubele produse pe suprafețele de pădure pe care le are în pază, în condițiile art. 1 lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 85/2006, sunt de competența materială a instanțelor de conflicte de muncă». În motivarea deciziei antereferate, Înalta Curte de Casație și Justiție a reținut că «personalul silvic cu atribuții de pază a pădurilor, având gradul profesional de pădurar debutant și pădurar, respectiv brigadier silvic debutant și brigadier silvic, nu are calitatea de funcționar public» și că «personalul silvic care își desfășoară activitatea în temeiul unui contract individual de muncă, având atribuții de pază a vegetației forestiere și gradul profesional prevăzut de art. 7 alin. (1) lit. d) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000 (pădurar debutant și pădurar, respectiv brigadier silvic debutant și brigadier silvic), nu îndeplinește o funcție publică în sensul prevederilor Legii nr. 188/1999».

25. Înalta Curte de Casație și Justiție a statuat, așadar, că, prin voința legiuitorului, art. 6 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 85/2006 a creat «o situație mai favorabilă personalului cu atribuții de pază a pădurilor, prin instituirea răspunderii patrimoniale, reglementată de Codul muncii, comparativ cu răspunderea civilă reglementată de Legea nr. 188/1999, aplicabilă funcționarului public» și că norma de trimitere la Legea nr. 53/2003 — Codul muncii din art. 6 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 85/2006 are în vedere nu doar procedura recuperării contravalorii pagubei prin acordul părților, ci și procedura ulterioară momentului în care se constată că procedura prin acordul părților a eșuat.

26. Curtea constată că, potrivit art. 254 alin. (1) și (3) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, salariații răspund patrimonial, în temeiul normelor și principiilor răspunderii civile contractuale, pentru pagubele materiale produse angajatorului din vina și în legătură cu munca lor după ce se solicită salariatului, printr-o notă de constatare și evaluare a pagubei, recuperarea contravalorii acesteia, prin acordul părților, într-un termen care nu va putea fi mai mic de 30 de zile de la data comunicării.

27. Din analiza cadrului legislativ anterior menționat și a celor reținute în Decizia nr. 3 din 12 mai 2014, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii, Curtea reține că prin actul de control de fond se stabilesc pagubele și/sau daunele aduse pădurii atât

de persoane juridice, cât și de persoane fizice. Actul de control de fond nu constituie însă titlu executoriu, potrivit textului de lege criticat, pentru anumite categorii de angajați, respectiv pădurarul și pădurarul debutant și brigadierul silvic și brigadierul silvic debutant care nu au calitatea de funcționari publici, ci de angajați în condițiile Legii nr. 53/2003 — Codul muncii. Răspunderea patrimonială a acestor persoane este guvernată de regulile din dreptul muncii, fără a fi permisă angajarea unei duble răspunderi patrimoniale (atât administrativă, prin aplicarea textului de lege criticat, cât și de dreptul muncii) în repararea aceluiași prejudiciu.

28. În concluzie, Curtea reține că actele de control fond vor fi folosite în angajarea răspunderii patrimoniale potrivit dreptului muncii și că nu toate actele de control devin titluri executorii ca urmare a neatacării acestora în fața instanțelor de contencios administrativ.

29. Totodată, Curtea reține că dezlegarea problemelor de drept prin decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție antereferită este obligatorie, potrivit art. 517 alin. (4) din Codul de procedură civilă, de la data publicării deciziei în Monitorul Oficial al României, Partea I, atât pentru Regia Națională a Pădurilor — Romsilva, cât și pentru executorii judecătorești și pentru instanțele de judecată care au încuviințat executările actelor de control potrivit textului de lege criticat, deși ar fi trebuit să respingă cererea de încuviințare a executării silite pentru motivul prevăzut de art. 666 alin. (5) pct. 2 din Codul de procedură civilă, potrivit căruia «instanța poate respinge cererea de încuviințare a executării silite numai dacă: [...] hotărârea sau, după caz, înscrisul nu constituie, potrivit legii, titlu executoriu».

30. Curtea constată astfel că problema de drept ridicată sub forma unei excepții de neconstituționalitate este, în realitate, o problemă de identificare, interpretare și aplicare a normelor pertinente în cauzele aflate pe rolul instanțelor de judecată.

31. Or, în conformitate cu prevederile art. 2 alin. (1) și (2) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, instanța de contencios constituțional asigură controlul de constituționalitate a legilor, a ordonanțelor Guvernului, a tratatelor internaționale și a regulamentelor Parlamentului, prin raportare la dispozițiile și principiile Constituției. Așadar, nu intră sub incidența controlului de constituționalitate exercitat de Curte aplicarea și interpretarea legii, acestea fiind de resortul exclusiv al instanței de judecată care judecă fondul cauzei, precum și al instanțelor de control judiciar, așa cum rezultă din prevederile art. 126 alin. (1) și (3) din Constituție. Astfel, printr-o jurisprudență constantă, Curtea Constituțională s-a pronunțat cu privire la competența exclusivă a instanțelor judecătorești de a soluționa probleme care țin de interpretarea și/sau aplicarea legii, sens în care este, spre exemplu, Decizia nr. 504 din 7 octombrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 941 din 22 decembrie 2014, paragraful 14.

32. Prin urmare, având în vedere dispozițiile art. 142 alin. (1) din Constituție, potrivit cărora «Curtea Constituțională este garantul supremației Constituției», coroborate cu cele ale art. 126 alin. (1) și (2) din Legea fundamentală, în virtutea cărora justiția se realizează prin Înalta Curte de Casație și Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege, iar competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege, precum și faptul că instanța de contencios constituțional nu se pronunță asupra modului de interpretare și aplicare a legii, ci, potrivit art. 2 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, numai asupra înțelesului său contrar Constituției dedus din raportarea la norme și principii constituționale, excepția de neconstituționalitate, astfel cum este formulată în prezentele cauze, urmează a fi respinsă ca inadmisibilă (a se vedea Decizia nr. 148 din 12 martie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 749 din 18 august 2020, paragrafele 15 și 16).”

IX. Jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție

57. Prin Decizia nr. 3 din 12 mai 2014 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 445 din 18 iunie 2014, au fost admise recursurile în interesul legii formulate de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și de Colegiul de conducere al Curții de Apel Bacău și, în consecință, s-a stabilit că: „În interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 6 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 85/2006 privind stabilirea modalităților de evaluare a pagubelor produse vegetației forestiere din păduri și din afara acestora, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 84/2007, coroborate cu dispozițiile art. 254 și art. 266 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, republicată, cu modificările și completările ulterioare, prin raportare la prevederile art. 58 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000 privind Statutul personalului silvic, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 427/2001, cu modificările ulterioare, acțiunile în răspundere patrimonială formulate împotriva personalului silvic cu atribuții de pază a pădurilor pentru pagubele produse pe suprafețele de pădure pe care le are în pază, în condițiile art. 1 lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 85/2006, sunt de competența materială a instanțelor de conflicte de muncă.”

58. În considerentele acestei decizii de recurs în interesul legii s-a reținut că: „(...) personalul silvic care își desfășoară activitatea în temeiul unui contract individual de muncă, având atribuții de pază a vegetației forestiere și gradul profesional prevăzut de art. 7 alin. (1) lit. d) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000 (pădurar debutant și pădurar, respectiv brigadier silvic debutant și brigadier silvic), nu îndeplinește o funcție publică în sensul prevederilor Legii nr. 188/1999.

Cu toate acestea, în virtutea normei de trimitere de la art. 58 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000, conform principiului *ubi lex non distinguit, nec nos distinguere debemus*, personalului silvic, în integralitatea sa, deci inclusiv categoriei profesionale în discuție, i se aplică prevederile Legii nr. 188/1999, în măsura în care ordonanța de urgență nu dispune altfel.

Chiar și în această ipoteză, dezlegarea problemei de drept ce formează obiectul recursului în interesul legii este esențialmente influențată de teza a doua a dispozițiilor art. 58 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000, conform căreia personalului silvic nu i se aplică dispozițiile Legii nr. 188/1999, în măsura în care ordonanța de urgență dispune altfel.

Relevanța acestor dispoziții este determinată în cauză de faptul că problema de drept soluționată diferit de instanțele judecătorești vizează o categorie aparte de raporturi juridice care intră sub incidența unui act normativ cu caracter special.

Astfel, raportul juridic dedus judecății în litigiile soluționate diferit de instanțele judecătorești se caracterizează prin următoarele elemente: existența unei pagube produse vegetației forestiere prin tăieri ilegale de arbori; paguba este constatată și evaluată de către personalul silvic cu atribuții în acest sens; paza vegetației forestiere în privința căreia s-a produs paguba reprezintă o atribuție a personalului silvic având gradul profesional de pădurar, atribuție prevăzută în contractul individual de muncă; paguba constatată și evaluată s-a produs ca urmare a neîndeplinirii atribuției de pază a vegetației forestiere; în vederea recuperării prejudiciului constat și evaluat entitatea prejudiciată se îndreaptă cu o acțiune în răspundere patrimonială împotriva persoanei vinovate (persoana cu atribuții de pază), în temeiul art. 6 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 85/2006.

În consecință, entitatea prejudiciată deduce judecății un raport juridic de răspundere patrimonială, în condițiile cadrului legal reglementat de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 85/2006.

Or, art. 6 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 85/2006 dispune expres în sensul că, pentru pagubele produse vegetației forestiere prin tăieri ilegale de arbori, «personalul cu atribuții de pază a pădurilor răspunde patrimonial, în conformitate cu prevederile cap. III al titlului XI din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii».

Atât timp cât raportul juridic dedus judecății în litigiile soluționate în mod diferit se încadrează în ipotezele strict reglementate de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 85/2006, rezultă că litigiilor respective le sunt aplicabile prevederile acestui act normativ, în virtutea normei de trimitere de la art. 6 alin. (1) din ordonanța de urgență, dispozițiile menționate din Codul muncii.

Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 85/2006 reprezintă o reglementare cu caracter special, astfel că, în aplicarea principiului specialia generalibus derogant, derogă de la prevederile art. 58 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000, care fac trimitere la prevederile Legii nr. 188/1999, și reprezintă, în sensul tezei a II-a a aceluiași articol, o situație în care printr-un act normativ cu aceeași forță juridică se dispune altfel.

A accepta o interpretare contrară echivalează cu lipsirea de efecte juridice a prevederilor cu caracter special ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 85/2006.

Totodată, răspunderea civilă este una dintre formele specifice de răspundere a funcționarului public, fiind reglementată expres în cuprinsul art. 84 din Legea nr. 188/1999.

Este adevărat că, potrivit art. 48 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000, «Personalul care încalcă legile și regulamentele specifice domeniului silviculturii, îndatoririle ce îi revin potrivit contractului individual de muncă, precum și normele de comportare, aducând astfel daune intereselor silviculturii și prestigiului instituției pe care o reprezintă, răspunde disciplinar, contravențional, civil sau penal, în funcție de natura și de gravitatea faptei săvârșite».

Însă, temeiul de drept al acțiunilor soluționate prin hotărârile judecătorești care au conturat orientările jurisprudențiale diferite și care au stat la baza promovării prezentului recurs în interesul legii îl reprezintă dispozițiile art. 6 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 85/2006, care instituie răspunderea patrimonială a personalului cu atribuții de pază a pădurilor, pentru pagubele produse pe suprafețele de pădure pe care le are în pază, constatate și evaluate în condițiile acestei ordonanțe de urgență.

Or, răspunderea patrimonială este o instituție juridică de dreptul muncii, fiind reglementată de cap. III «Răspunderea patrimonială» al titlului XI «Răspunderea juridică» din Codul muncii, fiind guvernată, în consecință, de principiile specifice acestei ramuri de drept, în principal, repararea prejudiciului prin acordul părților [art. 254 alin. (3) din Codul muncii] și, subsecvent, prin introducerea unei acțiuni în justiție.

De asemenea, este adevărat că art. 6 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 85/2006 face trimitere expresă numai la prevederile cap. III «Răspunderea patrimonială» al titlului XI «Răspunderea juridică» din Codul muncii, care reglementează doar procedura de recuperare, prin acordul părților, a contravalorii pagubei constatate.

Totuși, în materia dreptului muncii, atunci când recuperarea contravalorii pagubei produse angajatorului nu se realizează prin acordul părților în condițiile prevăzute de cap. III «Răspunderea patrimonială» al titlului XI «Răspunderea juridică» din Codul muncii, în situația în care, spre exemplu, persoana angajată nu recunoaște producerea pagubei ori nu este de acord cu întinderea acesteia și a contravalorii stabilite, angajatorul are la dispoziție doar calea de a sesiza instanța competentă, aflându-ne în prezența unui conflict de muncă, căruia îi sunt implicit aplicabile prevederile titlului XII «Jurisdicția muncii» din Codul muncii, care, în art. 266, prevede că «jurisdicția muncii are ca obiect soluționarea conflictelor de

muncă cu privire la încheierea, executarea, modificarea, suspendarea și încetarea contractelor individuale sau, după caz, colective de muncă prevăzute de prezentul cod, precum și a cererilor privind raporturile juridice dintre partenerii sociali, stabilite potrivit prezentului cod».

Prin urmare, voința legiuitorului exprimată în cuprinsul art. 6 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 85/2006 a fost aceea de a crea o situație mai favorabilă personalului cu atribuții de pază a pădurilor, prin instituirea răspunderii patrimoniale, reglementată de Codul muncii, comparativ cu răspunderea civilă reglementată de Legea nr. 188/1999, aplicabilă funcționarului public. Astfel fiind, trimiterea pe care prevederile ordonanței de urgență o fac la dispozițiile din Codul muncii trebuie înțeleasă ca vizând, în mod logic, nu doar procedura recuperării contravalorii pagubei prin acordul părților, ci și procedura ulterioară momentului în care se constată că a eșuat procedura prin acordul părților.”

X. Raportul asupra chestiunii de drept

59. Judecătorii-raportori au apreciat, prin raportul întocmit asupra fondului sesizării, că dispozițiile pct. 12 din anexa nr. 1 la Codul silvic, raportate la dispozițiile legale interpretate prin Decizia nr. 3 din 12 mai 2014, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii, se interpretează în sensul că, în cazul pădurarilor încadrați cu contract individual de muncă, este necesară angajarea răspunderii civile patrimoniale, conform Codului muncii, în vederea obținerii unui titlu executoriu.

XI. Înalta Curte de Casație și Justiție

XI.1. Admisibilitatea sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție cu privire la pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept

60. Prealabil analizei în fond a problemei de drept supuse dezbaterii, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept va analiza dacă sunt îndeplinite cumulativ condițiile de admisibilitate în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, în raport cu prevederile art. 519 din Codul de procedură civilă.

61. Potrivit acestor dispoziții legale, *„Dacă, în cursul judecătii, un complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului, investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, constatând că o chestiune de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective, este nouă și asupra acesteia Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va putea solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată”.*

62. Din cuprinsul acestor dispoziții și al jurisprudenței Înaltei Curți de Casație și Justiție rezultă următoarele condiții cumulative de admisibilitate:

— existența unei cauze aflate în curs de judecată;

— cauza care face obiectul judecătii să se afle în competența legală a unui complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului, investit să soluționeze cauza;

— instanța care sesizează Înalta Curte de Casație și Justiție să judece cauza în ultimă instanță;

— existența unei chestiuni de drept veritabile, susceptibile să dea naștere unor interpretări diferite, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei aflate în curs de judecată;

— chestiunea de drept a cărei lămurire se solicită să fie nouă;

— asupra chestiunii de drept Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

63. Sunt îndeplinite primele trei și a șasea dintre condițiile de admisibilitate enumerate mai sus, întrucât sesizarea a fost formulată în cadrul unui litigiu aflat pe rolul Tribunalului Mureș,

care este investit în ultimă instanță cu soluționarea apelului, hotărârea ce urmează a fi pronunțată fiind definitivă potrivit art. 634 alin. (1) pct. 4 din Codul de procedură civilă raportat la art. 718 alin. (1) teza întâi din Codul de procedură civilă, iar asupra chestiunii de drept Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

64. În examinarea condiției noutății problemei de drept, se reține că dispozițiile a căror interpretare se solicită au fost introduse în dreptul pozitiv la pct. 12 din anexa nr. 1 la Codul silvic, prin Legea nr. 133/2015.

65. În absența unei definiții legale a noțiunii de „noutate”, verificarea acestei condiții ține de exercitarea dreptului de apreciere al completului investit cu soluționarea sesizării, astfel cum Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a hotărât în mod constant în jurisprudența sa (de exemplu, Decizia nr. 1 din 17 februarie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 260 din 9 aprilie 2014; Decizia nr. 13 din 8 iunie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 518 din 13 iulie 2015; Decizia nr. 14 din 8 iunie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 736 din 1 octombrie 2015).

66. Elementul relevant în evaluarea cerinței noutății este dezvoltarea practicii judiciare în materie, caracterul de noutate pierzându-se pe măsură ce chestiunea de drept a primit o dezlegare, chiar neunitară, din partea instanțelor, printr-un număr semnificativ de hotărâri judecătorești. Orientările jurisprudențiale diferite nu pot constitui temei declanșator al mecanismului pronunțării unei hotărâri prealabile, menit să preîntâmpine practica neunitară, ci antrenează mecanismul de unificare al recursului în interesul legii, cu funcția de reglare a divergențelor deja existente.

67. Pornind de la aceste repere de interpretare, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a decis în jurisprudența sa anterioară că cerința noutății este îndeplinită atunci când chestiunea de drept își are izvorul în reglementări recent intrate în vigoare, iar instanțele nu i-au dat încă o anumită interpretare și aplicare la nivel jurisprudențial (de exemplu, Decizia nr. 1 din 17 februarie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 260 din 9 aprilie 2014; Decizia nr. 3 din 14 aprilie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 437 din 16 iunie 2014; Decizia nr. 6 din 23 iunie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 691 din 22 septembrie 2014; Decizia nr. 13 din 8 iunie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 518 din 13 iulie 2015; Decizia nr. 14 din 8 iunie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 736 din 1 octombrie 2015; Decizia nr. 41 din 21 noiembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 115 din 10 februarie 2017).

68. Totodată, cerința noutății poate fi reținută ca fiind îndeplinită în cazul în care s-ar impune anumite clarificări sau reevaluări ale unei norme legale mai vechi, într-un context legislativ nou, ori atunci când aplicarea frecventă a unei norme mai vechi a devenit actuală mult ulterior intrării ei în vigoare (a se vedea, spre exemplu, Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept nr. 10 din 20 octombrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 832 din 14 noiembrie 2014).

69. În ceea ce privește prezenta sesizare, în urma consultării instanțelor nu s-a identificat practică judiciară în care să fi fost invocate și aplicate prevederile legale în discuție, introduse în Codul silvic prin Legea nr. 133/2015. Dimpotrivă, hotărârile judecătorești transmise Înaltei Curți de Casație și Justiție au relevat că instanțele s-au raportat exclusiv la reglementarea anterioară și la Decizia de recurs în interesul legii nr. 3 din 12 mai 2014.

70. Prin urmare, din perspectiva acestei condiții de admisibilitate, norma, deși nu foarte recentă, nu a primit o aplicare practică și nu s-a conturat o jurisprudență în cadrul căreia să primească o interpretare, ceea ce îndreptățește concluzia că cerința noutății este îndeplinită.

71. Procedând la examinarea condiției de admisibilitate constând în existența unei chestiuni de drept de a cărei lămurire să depindă soluționarea pe fond a cauzei, este de menționat, pe de o parte, că legătura de dependență reiese cu prisosință din expunerea succintă a procesului, având ca obiect interpretarea dispozițiilor pct. 12 din anexa nr. 1 la Codul silvic.

72. Pe de altă parte, în jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept s-a statuat că sesizarea în procedura art. 519 și 520 din Codul de procedură civilă trebuie să aibă ca obiect o problemă de drept ce necesită cu pregnanță a fi lămurită, care să prezinte o dificultate suficient de mare, în măsură să reclame intervenția instanței supreme în scopul rezolvării de principiu a chestiunii de drept și al înlăturării oricărei incertitudini care ar putea plana asupra securității raporturilor juridice deduse judecății (în acest sens, Decizia nr. 24 din 29 iunie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 820 din 4 noiembrie 2015; Decizia nr. 6 din 30 ianuarie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 144 din 24 februarie 2017; Decizia nr. 10 din 4 aprilie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 393 din 23 mai 2016, Decizia nr. 59 din 9 decembrie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 58 din 29 ianuarie 2020 etc.)

73. Din această perspectivă, este de menționat că atât motivarea încheierii de sesizare, cât și argumentele prezentate în cadrul opiniilor teoretice transmise de curțile de apel, astfel cum s-a arătat și în contextul analizei condiției noutății, conturează riscul unei jurisprudențe divergente pe fondul unei nelămuriri care se perpetuează la nivelul instanțelor naționale în privința modalității de aplicare a normei în discuție raportat la dezlegările cuprinse în Decizia de recurs în interesul legii nr. 3 din 12 mai 2014 și, totodată, la considerentele Deciziei Curții Constituționale nr. 560 din 17 noiembrie 2022.

74. De asemenea, necesitatea de a proceda la interpretarea prevederii ce instituie caracterul de titlu executoriu al actului întocmit cu ocazia controlului de fond este apreciată ca necesară în contextul succesiunii în timp a actelor normative anterior evocate și al existenței unei dezlegări cu caracter obligatoriu în cadrul unui instrument de unificare a practicii judiciare, anterior adoptării modificărilor aduse Codului silvic.

75. În concluzie, dificultățile privind interpretarea dispozițiilor pct. 12 din anexa nr. 1 la Codul silvic conturează o problemă de drept veritabilă, care are potențialul de a crea divergență jurisprudențială, fiind susceptibilă de o interpretare *in abstracto*, pentru a preîntâmpina riscul dezvoltării practicii judiciare neunitare, îndeplinind funcția pentru care a fost creat mecanismul prevăzut de art. 519 alin. (1) teza finală din Codul de procedură civilă.

76. În ceea ce privește condiția de admisibilitate care impune ca asupra chestiunii de drept Înalta Curte de Casație și Justiție să nu fi statuat, evidențele consultate relevă că această cerință legală este îndeplinită, întrucât problema de drept semnalată nu a fost soluționată printr-o hotărâre prealabilă sau printr-o decizie de recurs în interesul legii, nu se regăsește într-o jurisprudență consolidată a instanței supreme și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

XI.2. Asupra fondului sesizării

77. Cu titlu preliminar, se constată că instanța de trimitere apreciază că dificultatea problemei de drept este justificată prin caracterul incomplet al normei de drept care, prin raportare la considerentele Deciziei Curții Constituționale nr. 560 din 17 noiembrie 2022, ar fi fost interpretată în sensul că, în cazul pădurilor încadrați cu contract individual de muncă, controlul

de fond necontestat nu constituie titlu executoriu, fiind necesară angajarea răspunderii civile patrimoniale, conform Codului muncii.

78. Potrivit dispozițiilor pct. 12 din anexa nr. 1 la Codul silvic, introduse prin Legea nr. 133/2015: „Control de fond — *totalitatea acțiunilor efectuate în fondul forestier, în condițiile legii, de către personalul silvic care asigură administrarea pădurilor sau controlul regimului silvic, în scopul:*

- a) *verificării stării limitelor și bornelor amenajistice;*
- b) *verificării suprafeței de pădure în scopul identificării, inventarierii și evaluării valorice a arborilor tăiați în delict, a semințișurilor utilizabile distruse sau vătămăte, a oricăror altor pagube aduse pădurii, precum și stabilirii cauzelor care le-au produs;*
- c) *verificării oportunității și calității lucrărilor silvice executate;*
- d) *identificării lucrărilor silvice necesare;*
- e) *verificării stării bunurilor mobile și imobile aferente pădurii respective;*
- f) *inventarierii stocurilor de produse ale pădurii existente pe suprafața acesteia;*
- g) *stabilirii pagubelor și/sau daunelor aduse pădurii, precum și propunerii de recuperare a acestora.*

Controlul de fond devine titlu executoriu, după comunicare și necontestarea acestuia în termen de 15 zile.”

79. În considerentele Deciziei nr. 560 din 17 noiembrie 2022, Curtea Constituțională a plecat de la observația că norma a cărei neconformitate cu Constituția a fost invocată a fost adoptată și introdusă în Codul silvic prin Legea nr. 133/2015, ulterior Deciziei nr. 3 din 12 mai 2014, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 445 din 18 iunie 2014.

80. Prin această din urmă decizie s-a tranșat, în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 6 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 85/2006 privind stabilirea modalităților de evaluare a pagubelor produse vegetației forestiere din păduri și din afara acestora, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 84/2007, coroborate cu dispozițiile art. 254 și art. 266 din Codul muncii, prin raportare la prevederile art. 58 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000 privind Statutul personalului silvic, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 427/2001, cu modificările ulterioare, că „acțiunile în răspundere patrimonială formulate împotriva personalului silvic cu atribuții de pază a pădurilor pentru pagubele produse pe suprafețele de pădure pe care le are în pază, în condițiile art. 1 lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 85/2006, sunt de competența materială a instanțelor de conflicte de muncă”.

81. Succesiv sublinierii caracterului obligatoriu al dezlegărilor cuprinse în decizia menționată, dată în recurs în interesul legii, Curtea Constituțională a observat însă că susținerile autorului excepției de neconstituționalitate îmbracă forma unor solicitări de interpretare a conținutului normei legale atacate prin raportare la dezlegările obligatorii emise sub imperiul legii anterioare, ceea ce excedează limitelor controlului de constituționalitate, motiv pentru care a respins excepția de neconstituționalitate ca inadmisibilă.

82. Prin urmare, nu se ridică vreo problemă de interpretare a legii ce ar decurge din decizia Curții Constituționale mai sus menționată, revenind instanței de judecată sarcina de a tranșa chestiunea litigioasă a caracterului de titlu executoriu al actului juridic numit în lege „control de fond”.

83. Pe de altă parte, apreciind asupra interpretării dispozițiilor pct. 12 din anexa nr. 1 la Codul silvic, în cadrul legislativ general, astfel cum a fost conturat prin Decizia de recurs în interesul legii nr. 3 din 12 mai 2014, se observă că, potrivit textului de lege anterior menționat, „controlul de fond” devine titlu executoriu după comunicare și necontestarea acestuia în termen de 15 zile.

84. Se constată, aşadar, că, în termeni generali, fără precizări sau trimiteri la dispoziții legale exprese, legiuitorul a atribuit caracter executoriu unui act de control prin care se stabilesc pagube și/sau daune aduse pădurii, provocate de persoane fizice/juridice.

85. În raport cu generalitatea textului legal analizat sunt de observat dispozițiile art. 57 alin. (1)—(3) din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată, cu modificările și completările ulterioare (*Legea nr. 24/2000*), potrivit căroră „(1) *La redactarea textului unui proiect de act normativ se pot folosi, ca părți componente ale acestuia, anexe care conțin prevederi ce cuprind exprimări cifrice, desene, tabele, planuri sau altele asemenea.*

(2) *Pot constitui anexe la un act normativ reglementările ce trebuie aprobate de autoritatea publică competentă, cum sunt: regulamente, statute, metodologii sau norme cu caracter predominant tehnic.*

(3) *Anexa trebuie să aibă un temei-cadru în corpul actului normativ și să se refere exclusiv la obiectul determinat prin textul de trimitere.”*

86. Dând eficiență acestor prevederi legale, se constată că anexa nr. 1 la Codul silvic, respectiv pct. 12, nu face referire la un temei-cadru propriu-zis în cuprinsul legii și nu cuprinde nicio referire la obiectul determinat prin textul de trimitere.

87. În alți termeni, conform dispozițiilor art. 8 alin. (4) din Legea nr. 24/2000, se reține caracterul neclar și echivoc al acestei prevederi legale, care nu face referire la nicio procedură cuprinsă în Codul silvic sau în alt act normativ și care să explicitizeze modalitatea în care se poate proceda la valorificarea „controlului de fond” din perspectiva destinatarilor normei — a persoanei debitorului, a dispozițiilor procedurale aplicabile, a termenului pentru formularea căii de atac împotriva sa, a instanței competente să o soluționeze sau a legislației incidente.

88. Aşadar, s-ar impune ca instanța de judecată investită cu soluționarea unei contestații la executare împotriva acestui afirmat titlu executoriu, în absența unei reglementări explicite și neechivoce, să recurgă la aplicarea principiilor generale de interpretare prevăzute de art. 5 alin. (3) din Codul de procedură civilă, respectiv art. 1 alin. (2) din Codul civil.

89. Potrivit art. 5 alin. (3) din Codul de procedură civilă, „*În cazul în care o pricină nu poate fi soluționată nici în baza legii, nici a uzanțelor, iar în lipsa acestora din urmă, nici în baza dispozițiilor legale privitoare la situații asemănătoare, ea va trebui judecată în baza principiilor generale ale dreptului, având în vedere toate circumstanțele acesteia și ținând seama de cerințele echității*”, iar art. 1 alin. (2) din Codul civil statuează că „(2) *În cazurile neprevăzute de lege se aplică uzanțele, iar în lipsa acestora, dispozițiile legale privitoare la situații asemănătoare, iar când nu există asemenea dispoziții, principiile generale ale dreptului*”.

90. Evidențind caracterul lacunar al reglementării a cărei interpretare face obiectul prezentei sesizări, în baza prevederilor legale anterioare, se impune raportarea la dispoziții legale privitoare la situații asemănătoare, în baza principiilor generale ale dreptului.

91. Reținând că noua dispoziție legală (echivocă și imprevizibilă) nu face nicio referire la natura juridică a controlului de fond, nu indică modalitatea procedurală în etapa administrativă sau în cea judiciară în care se poate contesta acest act (autoritate administrativă, instanța de judecată competentă, căi de atac, termene procedurale), se constată că, pentru dezlegarea chestiunii de drept care face obiectul prezentei sesizări, considerentele Deciziei nr. 3 din 12 mai 2014 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii sunt aplicabile cauzei în baza dispozițiilor legale enunțate la paragrafele 89 și 90 din prezenta decizie.

92. Într-o altă linie de argumentare, este relevant a se sublinia că la data intrării în vigoare a Legii nr. 133/2015 în legislația specială erau prevăzute cele două categorii de instrumente procedurale necesar a fi parcurse pentru atragerea răspunderii patrimoniale a personalului silvic pentru prejudiciul

adus fondului forestier, și anume procedura specială specifică funcționarilor publici pentru acea categorie de personal silvic ce are și calitatea de funcționar public, conform Legii nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, republicată, cu modificările și completările ulterioare, respectiv acțiunea în răspundere patrimonială prevăzută de Codul muncii pentru restul personalului silvic, chestiuni clarificate prin Decizia nr. 3 din 12 mai 2014 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii.

93. Or, pct. 12 din anexa nr. 1 la Codul silvic nu permite a se determina dacă acest act de control de fond are caracter de titlu executoriu față de toate persoanele fizice care se pot face vinovate de producerea unui prejudiciu fondului forestier ori numai față de o anumită categorie de persoane.

94. În același timp, dispozițiile art. 6 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 85/2006 privind stabilirea modalităților de evaluare a pagubelor produse vegetației forestiere din păduri și din afara acestora, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 84/2007 (*Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 85/2006*), precum și ale art. 58 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000 privind Statutul personalului silvic, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 427/2001, cu modificările și completările ulterioare (*Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000*), nu au fost modificate explicit prin Legea nr. 133/2015.

95. Aceste dispoziții nu au fost modificate sau abrogate nici implicit deoarece, din perspectiva reglementărilor referitoare la administrarea fondului forestier, Codul silvic este lege generală, care nu poate abroga decât expres dispoziții legale anterioare cuprinse în reglementări speciale, cum sunt Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 85/2006 și Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000.

96. În acest sens, după cum rezultă din prevederile art. 67 alin. (3) ale Legii nr. 24/2000, „*Evenimentele legislative implicite nu sunt recunoscute în cazul actelor normative speciale ale căror dispoziții nu pot fi socotite modificate, completate sau abrogate nici prin reglementarea generală a materiei, decât dacă acest lucru este exprimat expres*”.

97. De exemplu, în art. 230 lit. bb) din Legea nr. 71/2011 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 287/2009 privind Codul civil, cu modificările și completările ulterioare, legiuitorul a prevăzut expres că „*La data intrării în vigoare a Noului Cod civil se abrogă: (...) orice alte dispoziții contrare, chiar dacă acestea sunt cuprinse în legi speciale*”, iar în aplicarea și interpretarea acestei norme de abrogare, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a statuat, prin Decizia nr. 22 din 26 septembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 947 din 24 noiembrie 2016, că „*Dispozițiile art. 26 din Legea fondului funciar nr. 18/1991, republicată (în forma de la data intrării în vigoare a Legii nr. 158/2010 pentru modificarea art. 26 din Legea fondului funciar nr. 18/1991), au fost abrogate prin intrarea în vigoare a art. 1.138 din Codul civil, în ceea ce privește regimul juridic al terenurilor din intravilanul localităților, rămase la dispoziția autorităților administrației publice locale de la persoanele care au decedat și/sau nu au moștenitori*”.

98. În considerentele relevante ale acestei decizii s-a arătat: „28. Potrivit art. 230 lit. bb) din Legea nr. 71/2011, cu modificările și completările ulterioare: «*La data intrării în vigoare a Codului civil se abrogă: (...) orice alte dispoziții contrare, chiar dacă acestea sunt cuprinse în legi speciale.*»

Acest text din reglementarea legii de punere în aplicare a Codului civil relevă abrogarea expresă indirectă, care reprezintă o formă a abrogării, ca procedeu de încetare a acțiunii unei norme de drept ca urmare a intrării în vigoare a unei norme noi contrare (lex posterior derogat priori), astfel cum abrogarea a fost constant definită în doctrină.

Această formă de abrogare se manifestă atunci când actul normativ nou prevede generic faptul că dispozițiile contrare legii se abrogă, fără însă să le menționeze în mod expres.

Abrogarea expresă indirectă se deosebește atât de abrogarea expresă directă, care se relevă prin identificarea, în

cuprinsul actului de abrogare, a dispoziției legale sau a actului normativ care își încetează efectele, cât și de abrogarea tacită sau implicită, prin care manifestarea de voință a legiuitorului în sensul încetării efectelor rezultă doar din adoptarea unei norme contrare celei existente.

În conformitate cu dispozițiile art. 67 alin. (3) din Legea nr. 24/2000, republicată (2), cu modificările și completările ulterioare: «Evenimentele legislative implicite nu sunt recunoscute în cazul actelor normative speciale ale căror dispoziții nu pot fi socotite modificate, completate sau abrogate nici prin reglementarea generală a materiei, decât dacă acest lucru este exprimat expres.»

Per a contrario este posibilă abrogarea unei norme speciale sau cuprinse într-un act normativ special printr-o lege generală ulterioară, dacă există o dispoziție legală expresă în acest sens, fiind aplicabil principiul lex posterior derogat priori, și nu principiul specialia generalibus derogant.

Condiția manifestării exprese de voință a legiuitorului este îndeplinită în cazul art. 230 lit. bb) din Legea nr. 71/2011, cu modificările și completările ulterioare, care prevede în mod explicit că, odată cu intrarea în vigoare a Codului civil, se abrogă dispozițiile contrare, chiar cuprinse în legi speciale.”

99. Or, Legea nr. 133/2015, modificând Codul silvic, lege generală, nu cuprinde prevederi exprese de abrogare a oricăror dispoziții contrare din legi speciale; dimpotrivă, art. III din Legea nr. 133/2015 se referă exclusiv la abrogarea altor acte normative, fără interes pentru cauza de față.

100. De aceea, prevederile art. 6 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 85/2006 (potrivit căreia: „Personalul cu atribuții de pază a pădurilor răspunde patrimonial, în

conformitate cu prevederile cap. III al titlului XI din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, cu modificările și completările ulterioare, pentru pagubele produse pe suprafețele de pădure pe care le are în pază, constatate și evaluate în condițiile prezentei ordonanțe de urgență.”) rămân aplicabile categoriei de personal silvic vizate de această normă, care își desfășoară activitatea în temeiul unui contract individual de muncă.

101. Consecutiv acestei constatări rezultă cu claritate că dezlegările cuprinse în Decizia nr. 3 din 12 mai 2014 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii sunt pe mai departe aplicabile raportului juridic dedus judecării în cauza aflată pe rolul instanței de trimitere.

102. Chiar dacă se poate argumenta că intenția legiuitorului primar ar fi fost aceea ca prin modificarea legislativă adusă prin Legea nr. 133/2015 să stabilească eventualul caracter de titlu executoriu al actului de control de fond necontestat fără a distinge în funcție de destinatarul normei, această intenție nu a fost materializată cu respectarea normelor de tehnică legislativă prevăzute de dispozițiile Legii nr. 24/2000, prin abrogarea reglementărilor contrare, însoțită de prevederea cu claritate a regimului juridic al actului respectiv, inclusiv a destinatarilor acestuia.

103. În interpretarea normelor în discuție, prin modificarea legislativă menționată, nu s-a realizat un veritabil nou cadru legislativ, care să conducă la concluzia că actul de control de fond constituie titlu executoriu și pentru categoriile de angajați cu contract individual de muncă în condițiile Codului muncii, răspunderea civilă patrimonială a acestora fiind guvernată în continuare de regulile de drept comun din acest act normativ.

104. Pentru considerentele arătate, în temeiul art. 519, cu referire la art. 521 din Codul de procedură civilă,

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Admite sesizarea formulată de Tribunalul Mureș — Secția civilă, în Dosarul nr. 7.054/320/2022, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile și, în consecință, stabilește că:

Dispozițiile pct. 12 din anexa nr. 1 la Legea nr. 46/2008 — Codul silvic, republicată, cu modificările și completările ulterioare, raportate la dispozițiile legale interpretate prin Decizia nr. 3 din 12 mai 2014 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 445 din 18 iunie 2014, se interpretează în sensul că, în cazul pădurilor încadrați cu contract individual de muncă, este necesară angajarea răspunderii civile patrimoniale, conform Legii nr. 53/2003 — Codul muncii, republicată, cu modificările și completările ulterioare, în vederea obținerii unui titlu executoriu.

Obligatorie, potrivit dispozițiilor art. 521 alin. (3) din Codul de procedură civilă.

Pronunțată în ședință publică astăzi, 17 iunie 2024.

VICEPREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

MARIANA CONSTANTINESCU

Magistrat-asistent,
Mihaela Lorena Repana

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329

C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR

și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCPMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro

Adresa Centrului pentru relații cu publicul este: șos. Panduri nr. 1, bloc P33, sectorul 5, București; 050651.

Tel. 021.401.00.73, 021.401.00.78, e-mail: concursurifp@ramo.ro, convocariaga@ramo.ro

Pentru publicări, încărcați actele pe site, la: <https://www.monitoruloficial.ro>, secțiunea Publicări.

